

Sygn. akt VIII Ca 478/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Siedlaczek (spr.)
Sędziowie:	SSO Małgorzata Kończal SSO Rafał Krawczyk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Bagińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 9 lipca 2013 r.

sygn. akt I C 1257/13

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od powoda W. W. na rzecz pozwanej M. W. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

Sygn. akt VIII Ca 478/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 9 lipca 2013 r., w sprawie o sygn. akt I C 1257/13 z powództwa W. W. przeciwko M. W. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 935,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, w pozostałej części oddalił powództwo a także zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 176,88 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w zakresie żądania powoda zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie przez pozwaną rat tytułem spłaty związanej z podziałem majątku wspólnego stron uznał je w całości za uzasadnione i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił także, że W. W. jest zobowiązany do płacenia na rzecz swojej córki alimentów w wysokości po 800 zł miesięcznie do rąk M. W.. W. W. nie płacił alimentów wobec czego M. W. rozpoczęła ich egzekucję. W lutym, czerwcu i lipcu 2012 r. W. W. zapłacił alimenty w wysokości odpowiadającej czterem ratom bezpośrednio do rąk M. W.. M. W. nie ograniczyła egzekucji o otrzymane alimenty. Komornik pobrał od W. W. alimenty wraz z kosztami, które od czterech rat wynosiły 482 zł.

Sąd I instancji zważył, że z orzecznictwa wynika, że nie jest dopuszczalny proces o koszty innego postępowania cywilnego. Problem kosztów, jako wtórny wobec przedmiotu postępowania głównego, musi być bowiem rozstrzygający w jego ramach. Postępowanie egzekucyjne jest postępowaniem cywilnym i w rezultacie nie można zasadnie domagać się zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego w nowym procesie. W ocenie Sądu Rejonowego spór o obciążenie dłużnika kosztami egzekucji, którą uznaje za nieuzasadnioną powinien być rozstrzygany na drodze skargi na czynności komornika. Ponadto w ocenie Sądu I instancji nie może być mowy o winie pozwanej. Powód nie płacił bowiem alimentów wobec czego egzekucja była uzasadniona, a także w tytule przelewu nie oznaczył, którą ratę alimentacyjną uiszczył do rąk pozwanej. W ocenie Sądu I instancji trudno wymagać, by przedstawicielka wierzycielki natychmiast cofała wnioski egzekucyjne. Z tych też względów Sąd I instancji oddalił powództwo co do żądania zasądzenia odszkodowania.

Apelację od wyroku w części oddalającej powództwo wniosł powód i zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń z materiałem dowodowym zebrany w sprawie,
- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów- art. 233 k.p.c.,
- naruszenie art. 415 k.c.

Skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 482 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia zapłaty a także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w I i II instancji lub uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu środka odwoławczego powód wskazał, że pomimo tego, iż dokonał zapłaty 4 ratami alimentów do rąk pozwanej, komornik wyegzekwował należność raz jeszcze, obciążając powoda kosztami egzekucji w kwocie 482 zł. Powód domagał się zatem od pozwanej kwoty 482 zł tytułem naprawienia szkody (art. 415 k.c.). W ocenie skarżącego to wierzyciel ponosi w takim przypadku odpowiedzialność za wynik postępowania egzekucyjnego, gdyż tylko wtedy gdy komornik postąpiłby niezgodnie z wnioskiem wierzyciela możliwe byłoby wystąpienie ze skargą na czynności komornika. Powód podkreśla, iż nie domagał się zwrotu kosztów egzekucyjnych, lecz naprawienia szkody spowodowanej tym, że komornik ponownie wyegzekwował od niego zapłacone dobrowolnie zobowiązanie. Zdaniem powoda niniejsze postępowanie nie jest odrębnym postępowaniem o koszty postępowania. Powód wskazał, że z tytułu tego, że komornik wyegzekwował od pozwanego zapłacone wcześniej dobrowolnie zobowiązanie, pozwany poniósł szkodę w wysokości 482 zł obejmującą koszty postępowania egzekucyjnego. Skarżący wskazał, że wina pozwanej w jego ocenie polegała na niepoinformowaniu organu egzekucyjnego o przekazanej jej przez powoda kwocie, a nie jak wskazywał Sąd I instancji to, że nie cofnęła ona wniosku egzekucyjnego. Gdyby pozwana poinformowała organ egzekucyjny- powód nie poniósłby szkody. Bez znaczenia w ocenie powoda pozostaje także to, iż nie zaznaczył on w przelewie, których miesięcy dotyczy spłata, gdyż mimo to pozwana winna była poinformować komornika o dokonanej wpłacie.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i obciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Strona, która dąży do podważenia sędziowskiej oceny dowodów nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny, gdyż taki sposób jest jedynie zwyczajną polemiką. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Ocena dowodów została przeprowadzona przez Sąd Rejonowy w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału, jest wnikliwa i zgodna z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i jako taka odpowiada dyrektywom wskazanym w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż wbrew twierdzeniom powoda faktycznie w niniejszym procesie dochodzi on zasądzenia kosztów poniesionych w innym postępowaniu, nie zaś odszkodowania za poniesioną szkodę. W orzecznictwie panuje zgodny pogląd, że proces o koszty innego postępowania jest niedopuszczalny. Powód, będący dłużnikiem alimentacyjnym może zaś w przypadku kwestionowania zasadności prowadzenia egzekucji skutecznie - stosownie do okoliczności - w drodze skargi kwestionować czynności komornika w zakresie obciążenia go kosztami egzekucyjnymi (art. 767 i 770 k.p.c.) (tak w uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów- zasadzie prawnej z dnia 27 listopada 1986 r., sygn. akt III CZP 40/86, Lex nr 3242, nadto IIICRN 233/87). Tak więc powód mógł w sprawie egzekucyjnej złożyć skargę na czynność komornika polegającą na nieprawidłowym obciążeniu go kosztami egzekucyjnymi. Skoro z uprawnienia tego nie skorzystał, nie może domagać się zasądzenia kosztów tego postępowania w odrębnym procesie.

Sąd Okręgowy, uznając apelację za bezzasadną oddalił ją na mocy art. 385 k.p.c. o kosztach procesu orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.